

Hogyan lesznek az utolsókból elsők?

Az MDF-ben úgy, hogy azt állítják: *velük kezdődik* a történet, és *olyan, mint velük* az elmúlt húsz évben senkivel nem történt. Korábban arra emlékeztettek, hogy ellenük került sor az *első* koncepciós perre. Véleményemet megírtam, de már itt is van egy másik elsőség, az állítólagos titkosszolgálati erők (ezúttal valójában egy cég) bevetése. Ami szerintük „talán a legdurvább támadás a fiatal demokráciánk ellen”.

Az „elsőséggel” – ahogy erre rámutattam – nemcsak az a baj, hogy „ellentmond” a tényeknek, hanem az, hogy ezzel eltolják maguktól a felelősséget. „Értékelésük” ráadásul *mások megítélését is sérti*. Mintha azok csak hivatkoztak volna a tisztességes eljáráshoz való joguk durva megsértéseire és ennek politikai motívumaira. Ők – ezek szerint – bűnözők lennének, Dávidék pedig áldozatok.

Herényi Károly: „Egyenes beszéd”

A „*Hogyan lesznek az utolsókból elsők?*” költői kérdést most ismét eszembe juttatta az egyik internetes lap beszámolója, ami az MDF múlt heti sajtótájékoztatóról íródott, és arról a bizonyítékról szólt, amit Herényi Károly néhány napja előterjesztett.

Idézek a cikkből:

„*Herényi Károly arról beszélt, hogy sok mindennel találkozott az elmúlt húsz esztendőben, de ilyen esettel még nem. Véleménye szerint az, hogy az MDF elnökét külső erők úgy próbálnák elmozdítani, hogy ahhoz titkosszolgálati erőket is igénybe vennének, felháborító, és 'talán a legdurvább támadás a fiatal demokráciánk ellen'.*”

Ezek szerint Herényi Károly sok mindennel nem találkozhatott az elmúlt húsz évben, de legalábbis nem méltatta figyelemre a durva támadásokat. Azokról sem akar tudni, amelyek Dávid Ibolya igazságügy-minisztersége alatt történtek, de feladatköre ellenére miniszter asszonyból sem váltottak ki elvárható reakciót. Ezekről az inzultusokról azóta *A HÁLÓ – Két leszámolás* című könyvemben is olvashattak volna. Most ezt hívom segítségül, hogy felidézzek egy durva támadást „fiatal demokráciánk ellen”, amire több mint nyolc éve (!), 2001 májusában került sor.

A könyvet Herényi Károlynak és párttársainak, természetesen másoknak is rendelkezésére tudom bocsátani. Forduljanak hozzám a honlap Vásárlás rovatának megfelelő módon. Sok más izgalmas történésről is olvashatnak. *A HÁLÓ – Két leszámolás* névmutatója és tárgymutatója a honlapról letölthető, a kötet kézikönyvként is használható.

Részletek A HÁLÓ – Két leszámolás c. könyvből:

„2001. május 5-én én is elutaztam Ceglédre. Még mindig kötelességemnek tartottam, hogy kiálljak pártom és pártelnököm mellett, de valójában egyre kevésbé érdekelték a pártban folyó események, veszekedések, botrányok, méltatlan megnyilvánulások. Belefásultam. Ceglédre érve nehezen találtam meg a sportcsarnokot. A teremben a közeli bukás hangulata uralkodott. És zavarodottság. Meg szégyen. Az ülésrendnek megfelelően az első sorban foglaltam helyet. Mellettem Deák József ült, a párt új főügyésze, ömellette pedig Turi-Kovács Béla környezetvédelmi miniszter. Turi különben sűrűn változtatta a helyét, időnként felugrott, máskor mellém ült. Előttünk rengeteg újságíró kattogtatta masináját, a televíziók is hosszú anyagot készítettek. Ők is látták, amit én láttam, sőt ők fel is vehették. De nagyon óvatosan írtak vagy nyilatkoztak, ha ugyan a kényes momentumot teljesen el nem hagyták. Turi ugyanis kigyúrt emberekkel érkezett. Egyikük, aki bulldog-tekintettel nézegette az embereket, nehogy valaki megtámadja a kormány tagját, csupa izom volt. Volt vagy 160 cm magas és majdnem ugyanolyan széles. Ha nem is gorilla, de tekintélyes csimpánz ugrált előttem. Olyan volt, mint egy „izomkocka”. Hatalmas lapát tenyerekkel és lábakkal. Talán 45-ös cipőt hordott. Szilárdan állt a lábán. Turit biztosan – ha kell, akár élete feláldozása árán is – megvédi. De az „erdei jelenségnél” is zavaróbb volt az a jelvény, ami olcsó konfekció öltönyén (extra méret) virított. *Aranyjelvény, ami madarat ábrázolt.* Egy közismert szervezet jelvénye volt rajta. Rajta is, hiszen még ketten érkeztek, hogy a Kisgazdapárt által miniszterré emelt Turi-Kovács Béla ne féljen a kisgazdák között.

Deák a pillanatnyi csöndben felhívta a figyelmemet, hogy nem messze tőlünk ül a Maczó-házaspár. Deák is csak aznap reggel tudta meg, hogy meghívta Torgyán Maczót. Ünnepelesen visszaveszik a pártba. Nem egészen értettem ezt a váltást. Deák elmondta, hogy egy külföldi vállalkozó van emögött, ő intézte el, hogy Maczót Torgyán visszavegye. Ezt valamiféle feltételül szabta. Arról Deák sem tudott, hogy azonnal alelnök is lesz Maczó, aki megint elmondhatta: – Hívtak és jöttem. – Ha nagy baj van, én itt vagyok. Két százalékon állt a párt és eljöttem hozzátok. Most nem foglalkozom azzal, hogy 30 százalékon volt a párt és el kellett mennem.

Közben nagy kiáltozás hallatszott: betört Balogh. Állítólag fegyveresekkel érkezett, kitörték az üvegajtót és beözönlöttek. Megérkezett Szabó János honvédelmi miniszter, aki aláírásokat akart átadni Torgyánnak. Homoki a színpadon ült és el volt ragadtatva, hogy alelnökké választották Nem sokáig próbálgathatta a két címet – politikai államtitkár és alelnök –, mert választásra készítették. És Homoki mindenáron államtitkár akart maradni, oly kedves volt neki (is) a kormányprogram, hogy nem adta volna át senki a megvalósítását.

Szabót és Turit ugyanis kizavarták a nagygyűlésről. Sokáig tartott, amíg a magyarországi fogalmak szerinti gorillák, valójában csimpánzok gyűrűjében ki tudtak menni a teremből, mivel a tömegben nem tudtak olyan gyorsan haladni, ahogy szerettek volna. Megfutamodásukat aztán politikai államtitkáraik rovására írták, akik a színpadon szemlélték, hogyan kergetik ki „tekintélyes” minisztereiket és nem védtek meg őket.

Homoki rohant hűségnyilatkozatot tenni, Kávássyt pedig kitették a kormányból. Tamás Károly is kiszorult a teremből. A volt közigazgatási államtitkár, aki állítólag lemondott, a MEH szerint viszont leváltották, azok után, hogy következetesen készült agrárminiszternek, szívesen lett volna akár pártelnök is. Nem tudta elvenni a kedvét, sőt feltehetőleg még inkább meghozta, hogy nem lehetett (most sem) miniszter és közig sem. És Balogh is eltávozott. Torgyán végig szétszórtan viselkedett. Úgy szerepelt, mintha saját álarca lenne rajta vagy dublóre adná elő. Álcaszerű feje és teste látszólag külön mozgott egymástól. Előbb „hazaküldte a komcsikat” – bolsik haza! bolsik haza! – skandálta ő és felszólítására a tömeg egy része, majd „maga mellé emelte” Maczó Ágnes. Maczó visszajött és mennybe ment. Torgyán kezét csókolt, hatalmas virágcsokrot nyújtott át, majd megint kezét csókolt. Előtte önmagát „közfelkiáltással” megszavaztatta – köszönöm, a látható többség megválasztott – és rögtön ki is hirdette az eredményt: továbbra is ő az elnök. Ezután még az utóbbi idők tapasztalatai alapján is meglepő dolog történt: Szentgyörgyvölgyi Péter, a budapesti szervezet elnöke és a frakció vezetője kért szót. És csöpögő stílusban hódolatát fejezte ki Torgyán Józsefnek. – Milyen jó, hogy megtörtént a nagygyűlés és hogy itt lehettem – kezdte. – Mert én magam nem gondoltam volna, hogy ilyen hatalmas tekintélye van a párt elnökének, akit óriási többséggel erősített meg a tagság elnökségében. Engedje meg az elnök úr, hogy elsőnek gratuláljak. Szép nap ez a mai a Kisgazdapártban és szép nekem is.

Még többet és még szebben is beszélt volna, ha lett volna erre ideje. Most is magam előtt látom, ahogy majdnem bekapja a hordozható mikrofont és szinte hallom, ahogy népies akcentussal, sipítva hízeleg. Az egység tényleg lebilincselhette, mert hétfőn éppen ennek megbontása miatt zárták ki Torgyán elnököt a képviselőcsoportból. A gyűlést azonban hamar be kellett fejezni, mert kézilabdameccset játszottak még aznap a csarnokban. A tömeg távozott, Torgyán a feleségével, Maczóval és annak férjével, Gyimóthyval és Béressel, no és a roppant fontos Szentgyörgyvölgyivel stb. szűk körben ebédelni ment. Én nem fértem bele a társaságba, legalábbis senki nem hívott. Deák felállt és közölte: – Szervusz, lesz egy kis ebéd, megyek ebédelni. – Kibéreltük a hátsó traktust, ott maradhatunk.

A rossz szervezés miatt nehezen lehetett kimenni a teremből. Kint az épület előtt a gyűlés rövidege miatt csalódott kisgazdák legszívesebben folytatták volna. Egyes csoportok aztán elindultak, mások még maradtak. Keresztültörtem a tömegen és

elindultam abba az utcába, ahol az autót hagytam. Egy parkon kellett átmennem, ahol a padok már tele voltak a kiscigányokkal, ők is ebédeltek. Szatyraikból húsokat vettek elő, borosdemizsonokat emeltek magasba. Mindenki felfigyelt rám és mivel majdnem mindegyiküknél jártam már fórumon, nagyon együttérzően kérdezgettek: – Mi lesz veled? – Lecsapnak-e, és mikor? Vigyázz magadra Béla! – kívánták sokan, pedig ők is tudták, legkevésbé rajtam múlik, mi történik velem. Beültem az autóba és elindultam vissza. Budapesten a „reformerek” tanácskoztak és kiáltották ki magukat győztesnek. De ha tényleg győztek volna, ugyan mit nyerhettek? Támogatókban viszont nem volt hiány. Ott volt közöttük Boross Péter volt miniszterelnök és Boros Imre, a „tárcanélküli”, akit Orbán nem hívott vissza beosztásából. A híradók megörökítették őket mindenféle pózokban. Láthattuk Lányit nyilatkozni, és virslit enni, és mindenütt eufóriában. Már akkor is, amikor a „ceglédiek” megérkeztek, de főleg azután.”

Budapest, 2009. november 16.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu/>

A HÁLÓ – Két leszámolás c. kötet fülszövege, videója és egyéb anyagok:

<http://szabadibela.hu/halo.html>